

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **N. A.**, zastoupeného ustanoveným opatrovníkem, Organizací pro pomoc uprchlíkům, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti opatrovníka žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze, ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Az 5/2006 -39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Organizace pro pomoc uprchlíkům (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla žalobci pro řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 13. 1. 2006, č. j. OAM-21/LE-05-06-2006, o neudělení azylu pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), ustanovena jako opatrovník.

Pan N. A. (dále jen „žalobce“) napadl dne 23. 1. 2006 rozhodnutí o neudělení azylu žalobou, neboť se domníval, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a neprovedl všechna potřebná šetření. Městský soud následně zaslal žalobci příslušné výzvy a poučení, jež se mu ovšem nepodařilo do Pobytového střediska v B. doručit. Soud proto požádal o spolupráci Policii ČR, která v odpovědi na toto dožádání sdělila, že žalobce pobytové středisko svévolně opustil a že jeho současný pobyt na území ČR není znám. V návaznosti na toto zjištění ustanovil Městský soud žalobci pro řízení opatrovníka - Organizaci pro pomoc uprchlíkům, tedy stěžovatele.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. d) zákona „s. ř. s.“, když namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Domnívá se totiž, že odůvodnění výroku o ustanovení opatrovníka se jeví jako neakceptovatelné a ryze formalistické, nešetřící podstatu institutu opatrovníka. Dodává, že ustanovení opatrovníka je vždy velkým zásahem do procesních práv vzhledem k tomu,

že opatrovník - navíc bez souhlasu účastníka - okamžikem svého ustanovení vstupuje do všech delegovaných práv a povinností účastníka řízení. Soud má tedy povinnost spolehlivě prokázat důvod, pro který se opatrovník ustanovuje. K tomu odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2006, sp. zn. I. ÚS 572/05. Stěžovatel tvrdí, že z napadeného usnesení není zřejmé, jaké kroky ke zjištění místa pobytu žalobce soud učinil, ani jaký byl výsledek těchto úkonů; není tedy dle jeho názoru jasné, z čeho soud dovodil, že místo pobytu žalobce je neznámé. Uzavírá, že nestačí, aby soud pouze učinil všechny kroky směřující ke zjištění místa pobytu žalobce, postup soudu se musí být ve stručné formě popsán i v samotném rozhodnutí.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Při zvažování přijatelnosti projednávané kasační stížnosti vycházel zdejší soud ze skutečnosti, že se již skutkově a právně obdobným případem, kdy bylo řešeno, jak velké úsilí je krajský soud povinen vynaložit na zjištění místa pobytu účastníka, aby se o něm dalo hovořit jako o účastníkovi neznámého pobytu, podrobně zabýval, a proto plně odkazuje na svůj právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 21. 11. 2006, sp. zn. 2 Azs 113/2006, v němž zejména uvedl: *„K tomu, aby mohl být žalobce považován za osobu neznámého pobytu a ustanoven mu soudem opatrovník podle § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, nepostačuje sdělení žalovaného, že se žalobce nezdržuje v místě hlášeného pobytu. Soud musí vyčerpat všechny dostupné možnosti ke zjištění místa pobytu účastníka; vedle informací získaných z databáze žalovaného si soud musí opatřit vyjádření příslušných orgánů Policie ČR, případně provést šetření v místě žalobcova hlášeného pobytu apod.“*

V nyní projednávané věci z obsahu soudního spisu vyplývá, že Městský soud zaslal žalobci dne 1. 6. 2006 (č. 1. 29) výzvu a poučení podle § 8 odst. 1, 2 a 5 a § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Protože se tyto písemnosti nepodařilo žalobci do Pobytového střediska v B. doručit (č. 1. 30a), požádal Městský soud dne 13. 6. 2006 Policii ČR o sdělení současného pobytu žalobce (č. 1. 34). Policie ČR, ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, dne 21. 6. 2006 odpověděla svým přípisem č. j. SCPP-3434/E2-2006, že žalobce toto pobytové středisko dne 24. 4. 2006 svévolně opustil; současný jeho pobyt na území ČR není znám (č. 1. 36).

Z výše provedené rekapitulace je proto zřejmé, že městský soud postupoval při ustanovení opatrovníka v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, takže ani důvod přijatelnosti kasační stížnosti spočívající v judikatorním odklonu zjevně dán nebyl.

Vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu